DE MUZIEK-EXPERTS BAS EN PIET UITZENDING 541 07-10-25

1. DIESEL – Sausolito Summernight

Diesel was de band rond producer en componist Pim Koopman, bekend van Kayak. Met Sausalito Summernight leverden ze in 1980 een verrassende internationale hit. Het nummer klonk zó Amerikaans dat veel luisteraars niet eens doorhadden dat het uit Nederland kwam. In de VS werd het zelfs een top 40-hit en kreeg het airplay naast grootheden als Tom Petty en The Eagles. Een zeldzaam voorbeeld van Nederpop die echt over de oceaan heen sloeg.

CULTUUR	De zorg laat heel wat te wensen over.. maar wiens schuld is dat en wat doen we er aan?
UITSPRAAK	Weet jij al op welke partij je gaat stemmen … op welke 1 van de 27!! partijen … Splinter Chabot weet het misschien al wel, met al deze splinter partijen?!
CO-ORIGINELE	Dezelfde kus, dertig jaar later — alleen de postzegel werd duurder en de kapsels hoger. en sowieso dezelfde lippenstiftvlek op de envelop.
HITMIX	Van Nederpop tot soul en tranen, van kus tot bom en feest — twaalf liedjes die bewijzen dat muziek nooit veroudert, alleen van kapsel verandert.

2. ORIGINELE: BRYAN HYLAND – Sealed with a kiss

In 1962 brak Bryan Hyland door met Sealed With A Kiss, geschreven door Peter Udell en Gary Geld. Het is een melancholisch liefdesliedje over een zomerromance die eindigt met de belofte elkaar brieven te sturen – “sealed with a kiss”. De zachte stem van Hyland maakte het tot hét schuifelnummer van die tijd en bracht hem tot de derde plek in de Top 40. Een nummer dat tienerromantiek perfect wist te vangen.

Dertig jaar later bracht Jason Donovan het nummer opnieuw uit, midden in de jaren tachtig popscene. Zijn versie gaf de evergreen een gladder, radiovriendelijker jasje, maar behield dezelfde melancholie. Daarmee bewees het lied dat een goed liefdesverhaal tijdloos is, of het nu in de sixties op een schoolfeest klinkt of in de eighties uit een walkman.

3. COVER: JASON DONOVAN – Sealed with a kiss

Zorg is vaak onderwerp van kritiek – te duur, te bureaucratisch, te veel handen tekort. Maar laten we ook eens kijken naar de kracht die er juist wél is. Want naast incidenten en wachtrijen zien we elke dag zorgprofessionals die onmogelijke puzzels toch gelegd krijgen. Gemeenten die innovatieve projecten draaien waarbij jongeren niet in dossiers verdwijnen, maar gewoon geholpen worden. En ouders die ondanks volle agenda’s manieren vinden om hun kinderen stabiliteit te geven.

Het beeld dat we enkel overspannen hulpverleners en hopeloze gezinnen zien, klopt niet helemaal. Er is óók een generatie ouders die wél grenzen stelt, kinderen die elkaar juist optrekken, en zorgteams die creatief omgaan met beperkte middelen. Dat verdient aandacht. Want ja, er zijn problemen, maar er is ook veerkracht. En misschien zit de echte oplossing in het versterken van die positieve voorbeelden – zodat zorg minder een last wordt en meer een bron van trots.

CULTUUR – Meer zorgvraag door minder onderlinge zorghulp

In kranten en praatprogramma’s is zorg een thema met een hoofdletter, zeker sinds de toeslagenaffaire. Sociale wetenschappers zien een samenleving waarin het individu vooropstaat en waarin mensen ronddolen in een stressbal van verwachtingen. De verslaving aan telefoon en apps draagt bij aan een groeiende zorgvraag die niet altijd door professionals opgelost hoeft te worden.

De overheveling van de zorg van rijk naar gemeenten werd verkocht als efficiënt, maar was vooral een bezuiniging. Onvoorbereide ambtenaren kregen een complexe taak en al snel liep het spaak. Nu zijn er gemeenten waar drie op de tien kinderen in een zorgtraject zitten, vaak met een stoet wisselende hulpverleners. Ouders blijken intussen zelf steeds minder te weten hoe ze kleine problemen vroegtijdig moeten aanpakken. Een generatie die te veel gepamperd is, heeft moeite met tegenslagen en legt die druk door aan instanties.

Toch ligt een deel van de oplossing dichtbij. Als ouders meer zelf doen – praten met hun kind, grenzen stellen, sociale contacten stimuleren – neemt de druk op de zorg af. Dan kunnen professionals hun werk beter doen en krijgen wethouders ruimte om beleid te maken dat wél werkt. Niet alleen kinderen verdienen zorg via instanties, ouders moeten hun rol ook terugpakken. En wie dat lastig vindt, kan beter een cursus volgen dan wachten tot het misgaat.

4. HERMAN VAN VEEN & GERSON MAIN – Tranen

Wat krijg je als twee generaties vertellers elkaar vinden in één lied?
“Tranen” is precies dat: een ontmoeting tussen de weemoed van Herman van Veen en de luchtige melancholie van Gerson Main.
Het nummer kabbelt als een herfstige wandeling door het leven, waarin je soms stilvalt bij wat was — en even lacht om wat nog komt.
Herman, de dichter die al decennia met woorden schildert, en Gerson, de man met die glimlach in zijn gitaar, bewijzen hier dat gevoel tijdloos is.
Geen groot drama, geen theaterstuk vol bombarie — gewoon twee stemmen die zacht zeggen:

“het is oké om even te huilen.”
En daarna? Wacht je tot 31 oktober, want dan verschijnt het nieuwe album van Herman van Veen genaamd Plus .. en luister je lekker verder naar nog veel meer parels uit het brein van Herman!

Getekend Loesje:	Uit het Loesje archief van 07 oktober 2025: Verkiezingen zijn pas spannend, tot je beseft dat muziek altijd meer stemmen krijgt

5. HERMAN VAN VEEN – De bom valt nooit

En dan… Herman van Veen, de eeuwige dromer met dat kinderlijke geloof in het goede.
“De Bom valt Nooit” klinkt als een wens, een fluistering tegen de angst van de wereld.
Het lied komt uit een tijd dat koude oorlogen en dreigingen de kranten vulden — maar Herman zingt erover alsof hij met één klank alle zorgen kan wegblazen.
Zijn boodschap? Hoop is geen naïviteit, het is verzet.
Waar anderen sirenes horen, hoort hij een viool. Waar anderen muren zien, ziet hij ruimte.
En het mooiste is: hij meent het. Nog steeds.
Dus zet je oren open en je hart op scherp — want bij Herman van Veen komt elke noot met een reden.

6. SYMFO: THE GATHERING – The earth is my witness

Op Nighttime Birds (1997) zette The Gathering zich internationaal op de kaart. Met Anneke van Giersbergen kreeg de band een eigen geluid: krachtig, maar ook breekbaar. The Earth Is My Witness gaat over verbondenheid met de aarde en de natuur als stille getuige van ons handelen. De dromerige opbouw en Annekes expressieve zang maken van het nummer geen standaard symforock, maar een reflectie op hoe klein de mens eigenlijk is tegenover de wereld om hem heen.

7. VINYLSINGLE: THE CHAPLIN BAND – Let’s have a party

De Maastrichtse Chaplin Band bracht in 1976 hun grootste hit Let's Have a Party. Op het eerste gehoor een simpele discohit, maar de tekst ademt de behoefte om zorgen even van je af te schudden en samen plezier te maken. Het refrein roept op tot dansen en vieren, een tegenhanger van de economische en sociale onzekerheid van die tijd. De boodschap was duidelijk: het leven mag zwaar zijn, maar muziek kan je voor even licht maken.

We mopperen vaak dat de Nederlandse politiek versplinterd is, een vlooiencircus van lijstjes en splinters. Maar misschien is dat juist de charme van ons systeem. In plaats van twee reuzenpartijen die de macht verdelen, zoals in de VS, hebben wij een palet van stemmen. Links, rechts, groen, liberaal, spiritueel of praktisch – er is altijd wel iemand die spreekt namens jouw zorgen.

En ja, het is soms chaotisch, en een debat met 27 partijen lijkt meer op karaoke dan op beleid. Maar die veelheid aan stemmen zorgt er ook voor dat geen groep compleet buitengesloten raakt. Democratie is hier niet strak in het pak, maar losjes, soms rommelig, en daardoor menselijk. Laten we die wirwar dus niet alleen als zwakte zien, maar ook als teken van vrijheid. Want waar vlooien zijn, is in elk geval leven.

PIETS UITSPRAAK – Verkiezingen als vlooiencircus

Het kabinet viel, en met dat vallen begon de echte stoelendans. Kamerleden stapten over naar nieuwe fracties en namen hun zetel mee alsof het persoonlijk bezit was. Splinters groeiden uit tot splinters van splinters, en zelfs partijen die jaren van het toneel verdwenen waren, meldden zich weer aan bij de kiescommissie. Wat resteert, lijkt meer op een vlooiencircus dan op een stabiele volksvertegenwoordiging.

Het gevolg zien we straks bij de verkiezingen: een stembiljet dat zo groot is dat je het eerder als picknickkleed kunt gebruiken. Kiezers bladeren erdoor, vaak niet om een nieuwe keuze te maken, maar om te checken of er toevallig een plaatsgenoot op staat. Ondertussen blijven praatprogramma's doen alsof iedereen nog twijfelt, terwijl de meeste hun voorkeur allang bepaald hebben – of die liever stilhouden om commentaar en digitale haat te vermijden.

Het probleem is niet dat er te veel stemmen zijn, maar dat er te weinig daadkracht overblijft. In de Kamer hoor je soms twintig keer dezelfde zin: "Dank voorzitter, ik sluit me aan bij de vorige sprekers." Democratisch lijkt het misschien, maar effectief is het niet. Zo'n debat levert meer echo's op dan besluiten.

Daarom klinkt de roep om een kiesdrempel steeds harder. Drie, misschien vijf zetels als ondergrens, zodat hobbyclubs en ego-projecten geen kostbare spreektijd meer vullen. Een Amerikaans tweepartijenstelsel zou te strak zijn, maar ons huidige model is te losgeslagen. We hebben ruimte nodig voor diversiteit, maar ook voor besluitvorming.

De sleutel ligt uiteindelijk bij de kiezer. Als we massaal stemmen op partijen die kans maken om echt iets te veranderen, wordt de Kamer kleiner, overzichtelijker en slagvaardiger. Dan kunnen debatten weer gaan over inhoud in plaats van aantallen. Want vergaderen met 27 fractievoorzitters lijkt misschien levendig, maar is in de praktijk vooral tijdverspilling.
Minder partijen, meer samenwerking – dát maakt democratie sterker. Want vrijheid is niet het recht om nog een nieuw partijtje te beginnen, maar de kunst om samen vooruit te komen.

8. CURTIS HARDING – The Power

Curtis Harding — de man die soul opnieuw uitvond, met een stem die klinkt als Motown door een moderne microfoon. "The Power" is geen liefdesliedje in de klassieke zin, maar een oproep tot zelfliefde en veerkracht.
De kracht waar hij over zingt, is die van opstaan, doorgaan, en van weten dat je de moeite waard bent — ook als niemand klapt.

Harding begon ooit als achtergrondzanger bij CeeLo Green, maar stapte naar voren toen hij besefte dat zijn eigen verhaal gehoord moest worden. En dát hoor je.
Een gelaagde soulplaat die tegelijk klassiek en nieuw klinkt, met dat warme vintage randje waar zelfs Otis Redding van zou glimlachen.
Kortom: dit is “The Power” — maar het zou net zo goed “The Soul” kunnen heten.

9. BRIGITTE CALLS ME BABY – Careless Whisper

Sommige nummers durf je gewoon niet aan te raken — “Careless Whisper” van George Michael is er zo één. En toch… Brigitte Calls Me Baby deed het.
De Amerikaanse band uit Chicago pakt het niet aan als een imitatie, maar als een herinterpretatie. Minder glitter, meer schaduw.
De stem van Wes Leavins klinkt als een nacht in een rokerige bar, waar George Michael zelf misschien even aan de piano had gezeten, glimlachend om dit eerbetoon.
Hun versie geeft het nummer een rauw randje — minder dansvloer, meer dagboek.
En dat is juist de magie: het blijft dezelfde melodie, maar met andere tranen.
Zo blijkt maar weer: écht goede liedjes… die leven gewoon verder, generatie na generatie.

10. TOP 40 Classic: GERARD COX – De Goeie ouwe tijd

Nog een kleine eerbetoon aan de onlangs overleden Gerard Cox met “De Goeie Ouwe Tijd”!
Een ode aan het Rotterdam van toen, aan de cafés, de buurt, en de mensen die wisten wat gezelligheid was.
In 1974 werd de Top

40 nog gepresenteerd door Lex Harding op de toen nog aloude zeezender Veronica — en dit nummer past daar perfect tussen.
Een knipoog naar vroeger, met de warmte van nu.

11. CABARET: DAVINE PERIK – Ontzettond

De hedendaagse vernieuwde Brigitte Kaandorp is opgestaan, ook al is de oude nog lang niet vergaan.. Hier is Davind Perik!

EIND TEKST

Vanavond hoorden we een mix van klassiekers en verrassingen: Diesel met Sausalito Summernight, Bryan Hyland en Jason Donovan met hun versies van Sealed With A Kiss, symfonische diepte van The Gathering en feestelijke disco van The Chaplin Band. Gerard Cox bracht herkenbare nostalgie, en The Byrds sloten af met hun dromerige Mr. Spaceman.

Ook onze columns lieten weer stof tot nadenken achter. In de cultuurcolumn keken we naar de druk op de zorg, maar ook naar de kracht die er nog altijd wél is in gezinnen en professionals. En in de uitspraakcolumn naar het politieke vlooiencircus: chaotisch misschien, maar ook een teken van vrijheid. Kritiek en hoop, schouder aan schouder – precies wat een column hoort te doen.
Dit was De Muziek Experts, iedere dinsdagavond van acht tot negen op BR6, en op zaterdagmorgen van elf tot twaalf in herhaling. Alles is terug te luisteren via DeMuziekExperts.nl, en daar vind je ook de volledige playlist van deze uitzending.

SLOTZIN:
En zoals Gerard Cox al zong: ’t Is weer voorbij die mooie zomer – maar gelukkig gaat de muziek gewoon door, ook in de herfst.

12. TIP V/D REDACTIE: THE BYRDS – Mr.Spaceman

Deze maand aandacht voor The Byrds, die in de jaren zestig gezien werden als de Amerikaanse tegenhanger van The Beatles, met hun mix van folk en rock. In 1966 brachten ze Mr. Spaceman uit, een luchtig nummer dat de fascinatie voor ruimtevaart weerspiegelde. Drie jaar vóór de eerste maanlanding zong Roger McGuinn al over buitenaards bezoek alsof het een alledaagse droom was.